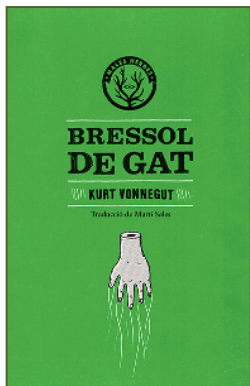

Bressol de gat, Kurt Vonnegut

Davant d'una obra titllada com a irreverent la majoria de les editorials es regeixen per dos criteris tan contraposats com previsibles: rebutjar-la aïradament o acceptar-la pel seu caràcter polèmic. Criteris teòricament asimètrics però lamentablement paral·lels: cap d'ells no es basa en la raó que hauria de prevaldre —la literària— sinó en una d'espúria —la mercantilista. Com afirmava l'immens Antonio Machado, confonen “valor y precio”.

Un motiu més, doncs, per acollir amb els braços esbatanats **Males Herbes**, una nova editorial independent que ha tingut el coratjós encert d'encetar el seu pelegrinatge literari amb la traducció —obra de Martí Sales— de **Bressol de gat**, (*Cat's Cradle*), Barcelona, 2012, la que segurament és la millor obra d'un autor tan magnífic com menysvalorat, **Kurt Vonnegut**. Una apassionant novel·la on —tal i com ens adverteix la contraportada— l'autor nord-americà, “retrata l'home modern en tota la seva estupidesa”.

“L'home modern” occidental i pretesament superior, remarcariem nosaltres: la insadollable força satírica de la seva prosa no té com a objectiu els desvalguts —els ofesos i humiliats dostoievskians— de la prototípica illa de San Lorenzo, condemnats a viure en una zona “tan improductiva com l'àrea equivalent al desert del Sàhara o el cercle polar” on hi ha “quatre-cents habitants per cada tres quilòmetres quadrats inhabitables” (pàg. 100), sinó els seus compatriotes.

Els amics americans que opinen que “les dictadures sovint eren una cosa molt bona” (pàg. 71), atès que —en aquest joc constant de mentides veritables i de veritats mentideres que és qualsevol paradís capitalista— tenen cura “d'anar proveint el poble de mentides cada vegada millors” (pàg. 127) que permetin mantenir “la gent” dels països subdesenvolupats “prou pobre”, amb “prou por” i “prou ignorant per tenir [el] sentit comú” (pàg. 69) com per a que acceptin seguir essent explotats mesquinament i sense escrúpols.

Malgrat la seva fama d'impia —en part, justificada (“Aquell que no sigui capaç d'entendre que una religió útil pot estar basada en mentides tampoc no entendre aquest llibre” (pàg. 12)— *Bressol de gat* és una tan incisiva com excel·lent novel·la, digna hereva tant de Dickens, Cervantes, Rabelais o Txèkhov com de Nietzsche —“Homes superiors, apreneu a riure!”— protagonitzada per un epígon llunyà i actual del mestre Samuel Pickwick que *Castigat ridendo mores*, car “moltes de les coses que deia sobre la humanitat indisciplinada no només eren divertides sinó que també eren certes” (pàg. 71).

Cal dir res més, lectors o lectores, per a que us afanyeu a comprar el seu llibre —o, millor encara, per a demanar a la biblioteca de la vostra ciutat que ho faci, per a que d'altres puguin gaudir-lo també?

Publicat al [Suplement de Cultura d'El Punt Avui](#), el 18 de gener del mmxiii

© Xavier Serrahima 2013

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

Aquesta obra de [Xavier Serrahima](#) està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 3.0 No adaptada de Creative Commons](#)